

כולם ירדו למחתרת

אנגליה השחקנית רוני פ' ריד, המגלמת בת"ש עשירים ממישפחה מתאנגלות.

המישטרה. המשימה היתה להרכיב כרוזים במיניון של מצודות זאב בתל אביב. והם עשו זאת. הם הרכיבו כרוזים נגד הכובש הוד בתוך מצודות זאב! סיפר תמיר בהתלהבות.

לכן הכניס את כל חבורת השחקנים לתנאי מחתרת. החזרות התנהלו יום יום, במשך שלושה חודשים. הן היו נערכות במקום מסויים, שאליו היו החברה צריכים להגיע ממש כאילו היו באים לפגישה של תא מחתרת. אסור היה להם לבוא כולם ביחד, אלא לכל היותר שניים-שניים. כך אפשר היה לראות, סמוך לשעה היעודה, את האנשים מסתובבים סביב המקום, מחכים להזמנות להכנס פנימה. בפתח

עה, שהיה קומוניסט בנעוריו, שומע חרשות כל שעה, קורא את כל העיתון נים הישראליים ועכשיו הוא איש המגבית. פתאום שמעתי על לח"י, התנועה המהפכנית.

עוד אז ידעתי שלח"י הם רוצחים פאשיסטיים, שהם מין וריאציה של אצ"ל. פיתאום הבנתי שזו היתה התנועה המהפכנית היחידה, ושהיו בה גם מרכיבים שמאלניים.

ביקשתי שישלחו לי מהארץ ספרים על לח"י. שלחו לי 20 ספרים, והתגלה לפני עולם מרתק. לא פוליטי, לא רוויזיוניסטי לא סוציאליסטי. פתי אום הבנתי שהמדינה לא קמה על מורשה אידיאולוגית, אלא על אלימות. אני רואה את הגרעין של המדינה במחתרת, ולח"י היתה המחתרת הנקיה ביותר והמחתרתית ביותר.

התסריט זכה בפרס מהקרן לעידוד סרטי איכות מקוריים בארץ, ונשר ניגש לשלב העשייה. הוא חיפש קבוצת שחקנים בלתי ידועים, והכניס אותם למישטר של אימונים. אני לא יודע איך אפשר לשחק איש-מחתרת אם אתה לא איש-מחתרת באמת. אמר נשר.

בר קשיש, בעל שערות-שיבה, ישב באולם-ההקרנה החשוך ולא הצליח להתאפק. הוא הוציא מכיסו מיטפת ומחה את דימעותיו. מייד כשנסתיימה ההקרנה, טילפן לאבי נשר, הבימאי, ואמר לו: נשר, אתה איש-כבוד. ככה זה היה!

האיש היה אנשל פרידמן, חבר לח"י. לשעבר, ששימש יועץ לאבי נשר בהכנת סרטו הזעם והתהילה, על לח"י. כדי שהסרט יהיה אמין ותואם את המציאות של תחילת שנות הארבעים, השתמש נשר בשיטה מיוחדת של עבודה עם השחקנים.

לנושא הגיע נשר כמעט במקרה. היתה לי תאונה בניו-יורק, סיפר והייתי משותק שנה. היה לי המון זמן פנוי לקרוא ספרים. יום אחד פגשתי אדם שהיה עיתונאי מפורסם בישראל, אדם מר נפש ומאוכזב, שאמר כי עובד את הארץ כאקט הפגנת. האיש היה ברוך נארל.

הוא סיפר לי סיפור על אחת הרמיות של לח"י. זה ריתק אותי. כן, אני, שגדלתי בבית של תנועת העבר דה, מצאתי שהסיפור מרתק. אבא שלי, עם כל הפנאטיות של המדינה והתנור

בפתח הבסיס אדי הקצב (מימין, השחקן ג'וליאנו מר) ומלניק (משמאל, השחקן יגאל נאור). קצין בריטי. משימתו של אדי היא להרוג את הקצין הבריטי הבכיר במחנה.

תפוזים ולחם, ולא נגע בנשים. השחקנים עברו גם אימונים גופניים ודיאטות, כדי להביאם לכושר הנכון ולמישקל הנכון.

בבוקר לפני תחילת החזרות, היו כמה תרגילים: הם היו נכנסים לחדר, ובמשך חמש דקות היו צריכים להביט על כל הפריטים ולזכור אותם. אחר כך היה אבי נשר בוחן את זיכרונם.

תרגיל שני היה גם הוא תרגיל-ריכוז. נשר היה מעמיד את כל השחקנים בשורה, ותמיר היה הולך מאחוריהם בצעדים חרישיים. לפתע היה נשר קורא בשמו של אחד מהם, והוא היה צריך לומר, מבלי להפנות ראשו, היכן בדיוק עומד תמיר.

היה עליהם להשמיע סיסמה, ורק אז ניתן להם להכנס. השחקנים התאמנו במשך שעות בפירוק ובהרכבת נשק חם, ובשימוש בנשק קר, כמו סכיני גילוח.

בכל פעם היו מטילים עליהם משימות מחתרתיות. אחת המשימות הקבועות היתה התנקשות. תמיר פאול, עוזר הבימאי, היה קצין בריטי. הוא עבד במישרד, ובכל כמה ימים השח"י קנים היו צריכים להתנקש בחייו. הם ידעו שהוא עוזב את המישרד בכל יום בשעה 6 בערב, ושיש להם שתי דקות בדיוק מהרגע שהוא יורד לרחוב עד שהוא נכנס לתוך המכונית.

הם היו מתכננים את ההתנקשות

יהודים משחקים אנגלים, בן הערבי משחק את איש הלח"י והבימאי הוריד אותם במשך חצי שנה לתנאי מחתרת כדי שיזדהו עם החפקיד

בנוסף לזה, מכיוון שעלילת הסרט מספרת על התא הירושלמי של לח"י, השחקנים היו צריכים להתמצא ברחובות ירושלים. למרות שאיש מהם אינו ירושלמי. תמיר פאול, ירושלמי במקור, היה נותן להם משימות והיה חוקר אותם על דרכי המילוט האפשריות ומכל מקום בירושלים. השחקנים היו נוסעים לירושלים ולומדים את הדרכים והרחובות בעל-פה כדי שלא יכשלו כמשימה.

עליי, סיפר תמיר. אני זוכר שאחד מהם ישב יום שלם מחופש בתוך קבוצת ליד המישרד, חיכה שאצא. היו להם אקרה-יצעצוע שהיו עושים רעש. חוץ מזה, הם היו צריכים לחפש לעצמם דרכי-מילוט אחרי הפעולה. התחפושות שלהם היו כלי-כך טובות, שאפילו אני, שהיכרתי את כל השחקנים, טעיתי בהם.

יום אחד ההתנקשות הצליחה. פיתאום רצו אליי ברחוב שניים, אחד דחף אותי והשני ירה בי והם נעלמו בתוך שניות. בעל מיסעדה סמוכה היה בטוח שזה רצח, וקרא מייד למישטרה. באו כלשים, והיינו צריכים לשכנע אותם שמדובר בסרט.

משימה אחרת היתה הרבקה הכרוי זים, לפי הנוהל של לח"י. שבו שניים הרכיבו את הכתרויים, ושניים אחרים עמדו בתצפית, להודיע אם התקרב

דס
אמיתי
הם שלטו בהווי 1942 של ירושלים על כורו. כל אחד ידע איפה הוא גר, סיפר תמיר, דרך איזה רחובות הוא הולך. הם ידעו כמה עלה כרטיס-קולנוע באותם ימים, כמה

לוחמי חרות ישראל

הודעה

נוער עברי!

לאחר שנפלה צרפת והצבא הבריטי נסוג דרך דנקרן לעמדות קבועות מראש בסביבות הודון נשארה אנגליה, כבדירותה המזהירה לטובת הסכנה של הפלישה הגרמנית למטרופולין והפלישה האיטלקית למצרים

באותם הימים המרים והעכורים נדמה היה, כי רק עזרתו הדחופה והפעילה של ארצות הברית יכולה להציל את אנגליה. אבל יהדות דתם נהרדה. בהאצת המדיניות האמריקאיות לעזרו לאנגליה מתוך חשש מן אישימו אותה ברצון ורגנים את אמריקה במלחמה נגד היטלר. על כן היה צורך להפעיל את יהדות אמריקה לטובת אנגליה. אז נזכרו שחסי משרד המושבות ב.ר.י.מ.ג. ציוני וקו. הדיר חיים ויצמן ויוציאוהו מאבק פינה נדחם במסדרון וזרקו לו כמו עצם לכלב. הבטחה להקים דיוויזיה יהודית בקנדה או בהודו חלפה שנה והמוצב השחור נמדה ניכרת. האיטלקים באפריקה נסוגו הפלישה לאנגליה נדחתה. האוסטרלים וההודים השתלעו על סוניה ואירן. אילזאת ביזו באוקטובר ש. ה. הודיע מוזכר משרד המושבות לראשה העלוב של הסוכנות הכושלת. כי הוא חזר מן הבטחה. וב-18 בנובמבר הכריז מיינסטר המלחמה הבריטי בבית הנבחרים כי דיוויזיה יהודית לא תקום. פלוגות שגויסו מבין יהודי ארץ-ישראל צורפו לגדוד בריטי ושאלם הדגל הנבדל אינה עומדת על הפרק.

נוער עברי!

זוהי דרכה המסורתית של אלביון הנוכלת: להכפיח, להכחוח בצר לה ולהפך אותן ל.כשירחיב.

נוער עברי!

הדגל הנכבד! שעליו דיכר כלאחר יד המיינסטר הבריטי הערום הוא דגלנו דגל האומה העברית המחבוסת ביסורי שאול והכמהה לנאולתה השלמה בכמורתה ההיסטורית.

הנוותר על דגלנו! התכחש לזכותו לחוסם כשמונו אנו? הושפון את רמנו למען הממשלה האנטי-ציונית שמשלח הספר הלבן והאחור הערבי?

לא ולא, לא יקום ולא יהיה הדבר! בוו לממשלת הודון הגוננת את דגלנו הלאומי בוז לקיולינגים הציוניים-טראשי לירכיוניסטים. המניסיס יהודים ללחום לסען השלטון הזר תחת דגל הזר!

יחי צבי לוחמי חרות ישראל. הדוגל בתקומת המלכות העברית בציון המשתחררת.

מס' 1 בסלו תש"ב

הארץ הצבאי הלאומי בישראל

כרוז ישן, אותיות חדשות כרוז משוחזר של לח"י. מומחים יכולים לזהות את השחזור לפי האותיות החדשות. שלא היו בשנות ה-40. אפשר להבחין בשתי חתימות - למעלה של לוחמי חרות ישראל ולמטה של הארגון הצבאי הלאומי.